

ترجمه فارسی متن کامل قطعنامه مجمع عمومی سازمان ملل در مورد وضعیت حقوق بشر در ایران (آبان 1389)

وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران

مجمع عمومی،
بر اساس منشور سازمان ملل متحد، و همچنین اعلامیه جهانی حقوق بشر، میثاق های بین المللی حقوق بشر و سایر اسناد
بین المللی حقوق بشر،
قطعنامه های قبلی خود در باره وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران را یادآوری می کند که آخرین آن، قطعنامه
شماره 64/176 مورخ 27 آذرماه ۱۳۸۸ می باشد،

(1) با توجه به گزارش دبیر کل سازمان ملل که بدنبال قطعنامه 64/176 مجمع عمومی ارائه شده است، و در آن وقایع
منفی بیشتری در زمینه وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران، شامل سرکوب شدید مدافعان حقوق بشر و
گزارشاتی مبنی بر استفاده بیش از حد از زور، بازداشت های خودسرانه، محاکمه های غیر عادلانه و ادعاهای شکنجه را
مورد ملاحظه قرار می دهد.

(2) نگرانی عمیق خود را در مورد نقض جدی حقوق بشر که در جمهوری اسلامی ایران در جریان است، ابراز می کند.
برخی از حوزه های مورد نقض در ایران از این قرار است:

a) شکنجه و مجازات یا رفتار های خشن، غیر انسانی یا تحقیر آمیز از جمله قطع اعضای بدن و شلاق،

b) اعدام با شدت خیره کننده ای ادامه دارد و افزایش اجرای احکام اعدامی که خارج از حفاظت های شناخته شده بین
المللی، از جمله اعدام در ملاء عام، بدون توجه به یک بخشنامه قوه قضاییه که در آن رییس سابق این قوه، اعدام در
ملاء عام را منع کرده بود اجرا می شوند،

c) ادامه محکومیت و اجرای احکام اعدام برای افرادی که در زمان ارتکاب جرم کمتر از 18 سال سن داشته اند، در
تخلف از تعهدات ایران در قبال میثاق حقوق کودک و میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی،

d) محکومیت افراد به اعدام به اتهام جرمهایی که فاقد تعریف دقیق و صریح می باشند، از جمله محاربه، و یا
جرمهایی که به عنوان جرایم جدی محسوب نمی شوند، بر خلاف قوانین قوانین بین المللی،

e) سنگسار کردن و خفه کردن از طریق معلق کردن افراد بعنوان روش هایی از اعدام، و این واقعیت که در حال
حاضر با جود اینکه رئیس سابق قوه قضائیه بخشنامه منع سنگسار را صادر کرده بود، هنوز افرادی همچنان در زندان با
احکام اعدام به روش سنگسار روبرو هستند،

f) نابرابری فراگیر و خشونت علیه زنان، سرکوب دایمی مدافعان حقوق بشر زنان، بازداشت ها، سرکوب توام با خشونت و محکوم کردن زنانی که خواستار حق تجمع مسالمت آمیز هستند، و ادامه تبعیض علیه زنان و دختران، هم در قانون و هم در عمل،

g) ادامه تبعیض و نقض سایر حقوق بشر، بعضا همراه با اذیت و آزار افراد اقلیت های قومی، زبانی، مذهبی که برسمیت شناخته شده اند، یا سایر اقلیت ها، از جمله عرب ها، ترک ها، بلوچ ها، کردها، مسیحی ها، یهودیان، صوفی ها و مسلمانان سنی و مدافعان آنها،

h) افزایش موارد آزار اقلیت های مذهبی که به رسمیت شناخته نشده اند، بخصوص اعضاء دیانت بهائی، شامل حمله به بهائیان شامل حملات رسانه های دولتی، شواهد رو به گسترش تلاش های دولت در شناسایی بهائیان، کنترل و بازداشت خودسرانه آنها، ممانعت از ورود بهائیان به دانشگاه و جلوگیری از فعالیت های باثبات اقتصادی آنها، و مصادره و تخریب اموال آنان، تخریب گورستان های آنها، و محکومیت هفت تن از رهبران جامعه بهائیان به ده سال حبس علیرغم محروم کردن مکرر آنان از دسترسی به مراحل قانونی که مطابق قانون اساسی ایران از حقوق تضمین شده می باشد، شامل حق دسترسی به موقع و کافی به وکالت حقوقی مورد انتخاب خویش و حق دسترسی به یک محاکمه عادلانه و علنی،

i) اعمال محدودیت های جدی، نظام مند و ادامه دار در آزادی تجمع و تشکل، و آزادی عقیده و بیان، از جمله محدودیت هایی که برای رسانه ها، مخالفان سیاسی، مدافعان حقوق بشر، وکلا، روزنامه نگاران، شرکتهای خدمات اینترنت، کاربران اینترنت، وبلاگ نویس ها، روحانیون، هنرمندان، اساتید دانشگاه، دانشجویان، رهبران کارگری و اتحادیه های کارگری و از کلیه بخش های جامعه ایرانی اعمال می شوند،

j) ادامه آزار و اذیت، ایجاد رعب و وحشت و محاکمه، شامل دستگیری های خودسرانه، بازداشت یا ناپدید شدن، و سرکوب خشونت آمیز افرادی مانند مخالفان سیاسی، مدافعان حقوق بشر، وکلا، روزنامه نگاران و سایر نمایندگان مطبوعات، شرکتهای خدمات اینترنت، کاربران اینترنت، وبلاگ نویسان، روحانیون، اساتید دانشگاه، دانشجویان، و رهبران کارگری در همه سطوح جامعه، و به خصوص آزار مداوم و بازداشت اعضاء و کارمندان کانون مدافعان حقوق بشر،

k) تداوم استفاده از نیروهای امنیتی دولتی و نیروهای شبه نظامی تحت هدایت دولت برای متفرق کردن همراه با خشونت شهروندان ایرانی در گردهمایی های صلح آمیز جهت استفاده از آزادی های بیان و گردهمایی ها و اجتماعات صلح آمیز،

l) محدودیت ها و موانع شدید برای حق آزادی اندیشه، وجدان، مذهب یا اعتقاد، از جمله بازداشت خودسرانه، حبس نامحدود، صدور احکام طولانی مدت زندان برای کسانی که این حقوق را تمرین می کنند و تخریب اماکن نیایش آنها،

m) ناتوانی پی در پی در رعایت قانون آئین دادرسی، و نقض حقوق افراد بازداشت شده، از جمله متهمینی که بدون اتهام در زندان یا در انفرادی ها بدون تماس با دنیای خارج نگه داشته می شوند، استفاده نظام مند و خودسرانه از بازداشت های طولانی مدت انفرادی، و عدم دسترسی بموقع به وکیل منتخب خود، عدم صدور احکام وثیقه برای آزادی بازداشت شدگان، و همچنین گزارشات مربوط به شکنجه بازداشت شدگان، تکنیک های خشن بازجویی، و استفاده از فشارروی خویشان و نزدیکان، شامل دستگیری آنها، به منظور اخذ اعترافاتی که در محاکمه آن افراد از آن استفاده میشود،

n) تداوم دخالت های خودسرانه و یا غیرقانونی توسط مقامات دولتی در حریم خصوصی افراد، مخصوصا در ارتباط با منازل شخصی، و با مکاتبات آنها، شامل ارتباطات تلفنی و پست الکترونیکی، که ناقض قوانین بین المللی می باشد،

3) همچنین نگرانی ویژه خود را نسبت به ناتوانی دولت جمهوری اسلامی ایران نسبت به انجام هرگونه تحقیقات و تفحص جامع و یا ایجاد یک فرآیند پاسخگویی نسبت به موارد ادعا شده تخلفات در دوره پس از انتخابات ریاست جمهوری 22

خرداد 1388 اعلام می دارد و درخواست خود از دولت را برای برپایی یک فرآیند تحقیقات معتبر، مستقل، و بی طرف نسبت به گزارشات نقض حقوق بشر و خاتمه دادن به معافیت از مجازات در خصوص این تخلفات تکرار می کند،

4) از دولت جمهوری اسلامی ایران خواسته می شود که به دغدغه های اساسی ای که در گزارش دبیر کل مطرح شده بپردازد، و بالاخص به درخواست های ارائه شده در قطعنامه قبلی مجمع عمومی عمل کند و الزامات حقوق بشر خود را بویژه در موارد ذیل، هم در قانون و هم در عمل، رعایت کند:

a) حذف قطع عضو، شلاق و سایر اشکال شکنجه و مجازات یا رفتارهای خشن، غیر انسانی و تحقیر آمیز از قانون و در عمل،

b) حذف اعدام در ملاء عام و سایر اعدام هایی که خارج از اصول حفاظت شده بین المللی اجرا می شوند،

c) حذف اعدام افرادی که در زمان ارتکاب جرم زیر سن ۱۸ سال هستند طبق الزامات ایران در ماده ۳۷ میثاق حقوق کودک و ماده ۶ میثاق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی،

d) حذف اعمال سنگسار و خفه کردن از طریق معلق کردن افراد بعنوان روشهای اعدام،

e) حذف همه اشکال تبعیض و نقض حقوق بشر علیه زنان و دختران هم در قانون و هم در عمل،

f) حذف همه اشکال تبعیض و سایر نقض های حقوق بشر افراد اقلیت های مذهبی، قومی، زبانی یا سایر اقلیت های به رسمیت شناخته شده یا نشده، خودداری از کنترل و تحت نظر قرار دادن افراد بر اساس مذهب و اعتقاد آنها، و تضمین دسترسی همه اقلیت ها همانند همه مردم ایران به آموزش و اشتغال،

g) اجرای گزارش گزارشگر ویژه در مورد تعصب مذهبی از جمله گزارش سال ۱۹۹۶ این گزارشگر ویژه که در آن راه هایی توصیه شده است که طبق آنها جمهوری اسلامی ایران می تواند جامعه بهایی را به حال خود رها کند، و در مورد ۷ تن از رهبران جامعه بهایی که از سال ۱۳۸۷ در بازداشت هستند، آئین دادرسی و حقوقی که در قانون اساسی تضمین شده اند از جمله حق دسترسی مناسب به وکیل و حق برخورداری از دادرسی به موقع، عادلانه، و شفاف رعایت شود.

h) پایان دادن به آزار و اذیت و تهدید مخالفان سیاسی، مدافعان حقوق بشر، رهبران کارگری، دانشجویان، دانشگاهیان، روزنامه نگاران و سایر نمایندگان رسانه ها، وب لاگ نویسان، روحانیون، هنرمندان، و وکلا و از جمله با آزاد کردن افرادی که بطور خودسرانه در بازداشت بسر می برند یا افرادی که به خاطر دیدگاه های سیاسی خود بازداشت و محکوم شده اند،

i) پایان دادن به محدودیت هایی که بر کاربران اینترنت و ارائه کنندگان خدمات اینترنتی که اعمال شده است و ناقض حقوق آزادی بیان، اجتماعات، و حریم خصوصی می باشد،

j) پایان دادن به محدودیت های نمایندگان مطبوعات و رسانه ها، شامل پایان دادن به اختلال در برنامه های ماهواره ای،

k) پایان دادن به استفاده از نیروهای امنیتی دولتی و نیروهای شبه نظامی تحت هدایت دولت برای متفرق کردن همراه با خشونت شهروندان ایرانی در گردهمایی های صلح آمیزشان در راستای استفاده از حقوق آزادی بیان و گردهمایی ها و اجتماعات صلح آمیز،

l) رعایت و تضمین عملی حقوق قانونی افراد، چه از جهت حقوقی و چه از جهت اجرایی

5) همچنین از دولت جمهوری اسلامی ایران می‌خواهد تا بر اساس اصول مربوط به وضعیت نهادهای ملی برای ارتقاء و حفاظت از حقوق بشر ("اصول پاریس")، نهادهای ملی حقوق بشری کشور را تقویت کند،

6) همچنین از دولت جمهوری اسلامی ایران می‌خواهد تا تصویب یا الحاق میثاق نامه‌های بین‌المللی حقوق بشری که ایران تا کنون به آنها نپیوسته را مورد بررسی قرار دهد، میثاق نامه‌های حقوق بشری که قبلاً به آنها پیوسته است را به صورت موثر اجرا کند، و از هرگونه تردیدی برای امضاء و یا الحاق به سایر میثاق‌های بین‌المللی حقوق بشری به دلایل کلی و غیر دقیق و یا به دلایل ناسازگاری اهداف میثاق نامه‌ها دست بردارد،

7) از دولت جمهوری اسلامی ایران می‌خواهد با همه‌مکانیسم‌های مراجع بین‌المللی حقوق بشر همکاری کامل داشته باشد و همچنین دولت جمهوری اسلامی ایران را تشویق می‌کند که به پیدا کردن راه‌های همکاری با سازمان ملل متحد از جمله با اداره کمیسیون عالی حقوق بشر، در حوزه اصلاح قضایی و حقوق بشر ادامه دهد.

8) از اینکه جمهوری اسلامی ایران علیرغم ارائه دعوتنامه دائمی به همه گزارشگران موضوعی حقوق بشر سازمان ملل، هیچیک از درخواست‌های مراجع ویژه مربوطه را برای بازدید از ایران در 5 سال گذشته اجابت نکرده و به اکثر مکاتبات بسیار زیاد و مکرری که از سوی همه مراجع ویژه حقوق بشر انجام شده، پاسخ نداده است، عمیقاً ابراز نگرانی می‌کند و قویاً از دولت جمهوری اسلامی ایران درخواست می‌کند که بطور کامل با این مراجع ویژه و گزارشگران موضوعی همکاری کند و بازدید آنها را از این کشور تسهیل کند تا آنها بتوانند تحقیقات معتبر و مستقلی را در مورد همه اظهارات مربوط به نقض حقوق بشر انجام دهند.

9) قویاً دولت جمهوری اسلامی را تشویق می‌کند تا به طور جدی کلیه توصیه‌هایی را که در بررسی دوره‌ای جهانی به ایران شده است را، با همکاری واقعی و کامل جامعه مدنی و سایر افراد مربوطه مورد توجه قرار دهد.

10) قویاً از گزارشگران موضوعی حقوق بشر سازمان ملل و مکانیسم‌های ویژه مربوطه می‌خواهد تا برای تحقیق و تهیه گزارش، به وضعیت حقوق بشر در ایران بطور خاص توجه کنند، بویژه از گزارشگر ویژه اعدام‌های فرافانونی، شتابزده و خودسرانه، گزارشگر ویژه شکنجه و سایر مجازات یا رفتارهای خشن، غیر انسانی یا تحقیرآمیز، گزارشگر ویژه ارتقاء و حفاظت از حق آزادی بیان و اعتقاد، گزارشگر ویژه حقوق گردهمایی صلح‌آمیز و انجمنها، گزارشگر ویژه مدافعان حقوق بشر، گزارشگر ویژه آزادی دین یا اعتقاد، گزارشگر ویژه استقلال قضات و وکلا، گزارشگر ویژه خشونت علیه زنان و دلایل و عواقب آن؛ متخصص مستقل در زمینه مسایل اقلیتها؛ گروه کاری بازداشت‌های خودسرانه و گروه کاری در مورد ناپدیدشدگان اجباری یا غیر داوطلبانه، و گروه کاری تبعیض علیه زنان در قوانین و اجراء،

11) از دبیر کل می‌خواهد که به شصت و ششمین نشست مجمع عمومی از پیشرفت‌هایی که در عملی کردن این قطعنامه حاصل می‌شود، منجمله راه‌حل‌ها و توصیه‌های بهبود پیاده‌سازی آنها گزارش دهد، و همچنین یک گزارش مقطعی به شورای حقوق بشر در نشست شانزدهم آن شورا (که در مارچ 2011 برپا خواهد شد) ارائه دهد.

12) تصمیم می‌گیرد که به بررسی وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران در شصت و ششمین نشست خود تحت عنوان "ارتقا و حفاظت حقوق بشر" ادامه دهد.